

68-GIỚI NGŨ CHUNG MỘT NHÀ VỚI NGƯỜI NỮ

Khi Phật an trú tại thành Xá-vệ, nói rộng như trên. Bấy giờ, Tôn giả A-na-luật an cư mùa hạ tại núi tháp vừa xong, trở về thành Xá-vệ để hầu thăm vấn an Thế Tôn. Trên đường đi gặp lúc hoàng hôn nên thầy muốn vào thôn xóm để tìm chỗ nghỉ ngơi. Lúc ấy, trong thôn có một bà mẹ dẫn một cô con gái định ra khỏi thôn để lấy nước, thì gặp nhau giữa đường. Cô gái thấy Tỳ-kheo diện mạo đoan nghiêm, oai nghi tề chỉnh, liền sinh tưởng dục. Thầy vào làng đi tìm chỗ nghỉ khắp nơi mà không được, liền suy nghĩ: “Ta hãy ra ngoài thôn tìm một gốc cây mà nghỉ”, bèn trở ra, thì gặp lại mẹ con bà kia. Khi ấy, cô gái hỏi mẹ: “Vị Sa-môn này đi đâu trong đêm tối vậy?”.

Mẹ đáp: “Không biết”.

Cô gái nói: “Vậy mẹ hãy hỏi thử xem”.

Bà mẹ liền hỏi: “Sa-môn làm lui ra khỏi thôn trong đêm tối định đi đâu vậy?”.

Đáp: “Tôi vào trong thôn tìm chỗ nghỉ mà không được nên định trở ra nghỉ dưới gốc cây”.

Cô gái liền bảo mẹ: “Nên đem ông về nhà cho ông nghỉ tạm”.

Bà mẹ liền nói: “Sa-môn hãy theo tôi về nhà tôi sẽ cho nghỉ nhờ qua đêm”. Tỳ-kheo bèn theo bà về nhà, bà liền chỉ một căn phòng và nói: “Sa-môn, ông có thể nghỉ trong phòng này”. Thầy Tỳ-kheo liền trải nệm cỏ, ngồi kiết già. Mẹ con bà ăn xong bèn vào phòng ngủ. Tỳ-kheo vì đi đường mệt nhọc nên nằm xuống nghỉ ngơi. Cô gái chờ mẹ ngủ say bèn từ từ lén đến chỗ Tỳ-kheo, nắm kéo nệm cỏ. Tỳ-kheo hay được bèn trở dậy ngồi ngay ngắn. Vì phụ nữ tính rụt rè nên cô ta liền bỏ đi. Khi cô đi rồi, Tỳ-kheo bèn nằm trở lại. Nhưng trong chốc lát, cô ta lại đến. Như Thế Tôn đã dạy, có năm loại người ban đêm phần nhiều không ngủ được. Năm hạng người đó là:

1. Phụ nữ khởi tưởng dục, nhớ đến nam nhi, nên ban đêm phần nhiều không ngủ được.

2. Nam nhi khởi tưởng dục nhớ đến phụ nữ, nên ban đêm phần nhiều không ngủ được.

3. Quân đạo tặc có tâm trộm cắp, nên ban đêm phần nhiều không ngủ được.

4. Nhà vua lo nghĩ việc nước, nên ban đêm phần nhiều không ngủ được.

5. Tỳ-kheo tinh tấn tu tập đạo nghiệp, nên ban đêm phần nhiều không ngủ được.

Cô gái này cũng không ngủ được, liền lén đứng dậy đi đến kéo tấm nệm cỏ của Tỳ-kheo. Tỳ-kheo hay được, liền trở dậy ngồi ngay ngắn cho đến sáng. Hôm sau, thầy liền đi đến chỗ Phật. Từ xa trông

thấy thầy, Phật biết mà vẫn hỏi: “Ai quấy nhiễu xúc phạm ông mà mặt mày không vui thế?”.

Thầy bèn đem sự việc trên bạch đầy đủ lên Thế Tôn. Phật liền truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại thành Xá-vệ phải tập họp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

Nếu Tỳ-kheo ngủ chung một nhà với phụ nữ thì phạm Ba-dạ-đề.

Giải Thích:

(Một số từ ngữ trên đã giải thích).

Nhà: Cùng có trên một mái che, trong một vách tường.

Nghỉ: Nếu cùng nằm ngủ thì phạm Ba-dạ-đề.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

Nếu cùng một phòng mà có cửa riêng biệt thì không có tội. Nhưng nếu khác phòng mà không có ngăn cách thì phạm Ba-dạ-đề. Cùng phòng, có cách biệt cũng phạm Ba-dạ-đề. Nếu cùng phòng mà khác cửa thì không có tội. Trên có lợp và có tường bao quanh thì phạm Ba-dạ-đề. Trên có lợp mà xung quanh che một nửa thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu trên có lợp mà không có ngăn xung quanh thì không có tội. Nếu có ngăn xung quanh và có che ở trên thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu có ngăn xung quanh và trên che một nửa thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu có ngăn xung quanh mà trên không che, thì không có tội.

Nếu Tỳ-kheo cùng với phụ nữ ở trong ngôi nhà, thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu Tỳ-kheo ở trong nhà còn phụ nữ nằm nửa thân trong nhà, thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu Tỳ-kheo ở trong nhà, phụ nữ ở ngoài nhà, thì không có tội.

Nếu phụ nữ cùng với Tỳ-kheo ở trong nhà, thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu phụ nữ ở trong nhà, Tỳ-kheo nằm nửa thân mình ở trong nhà (nửa thân ở ngoài), thì phạm tội Việt-tỳ-ni. Nếu phụ nữ ở trong nhà, Tỳ-kheo ở ngoài nhà thì không có tội.

Nếu vào các ngày lễ Phật đản sinh, ngày Phật thành đạo, ngày kỷ niệm Chuyển pháp luân, kỷ niệm La vân, kỷ niệm A-nan, kỷ niệm Ban-giá-vu-sắt (lễ hội bố thí bình đẳng), phải thuyết pháp suốt đêm thì nên tổ chức ở ngoài trời. Nếu gặp trời mưa gió hoặc tuyết rơi lạnh, thì nên vào trong nhà, ngồi ngay ngắn. Nếu vì già bệnh không thể ngồi được thì nên dùng vật gì ngăn che ra. Nhưng khi ngăn che không nên dùng vật thưa mỏng ngăn che từ vai nách trở xuống.

Nếu Tỳ-kheo đang đi đường, khi vào xóm làng để nghỉ, thì phải nghỉ trong phòng riêng có vách ngăn. Nếu không có nhà phải nghỉ ngoài trời, rồi gặp mưa gió tuyết lạnh phải vào trong nhà thì nên ngồi ngay ngắn. Nếu vì già bệnh ốm yếu không thể ngồi được thì nên dùng vật

gì ngăn cách ra. Nếu không ngăn cách mà có người nữ đáng tin thì nên bảo họ: “Ưu-bà-di, người hãy ngủ trước để ta ngồi”. Khi Tỳ-kheo muốn ngủ thì gọi họ dậy, nói: “Ta muốn ngủ, người chớ ngủ. Nếu người ngủ thì người sẽ không có phước”.

Nếu (Tỳ-kheo nghỉ chung chỗ với các loài như) voi cái hoặc lạc đà, trâu, lừa cho đến gà mái, mà khi chúng còn ngẩng đầu lên thì chưa phạm tội; nếu chúng gục đầu xuống ngủ thì phạm Ba-dạ-đề. Nếu là chó cái nằm xoài đầu ra thì không có tội; nhưng khi nó gục đầu xuống ngủ thì phạm tội Ba-dạ-đề. Cho đến vịt, công, gà mái, mà khi chúng còn xoài đầu ra thì không có tội. Nhưng khi chúng gục đầu vào trong cánh, thì phạm Ba-dạ-đề. Con voi khi còn đang đứng ngay ngắn thì không có tội, nhưng khi nó thiếp ngủ thì phạm Ba-dạ-đề.

Nếu Tỳ-kheo đang ngủ trong phòng mà có bà mẹ bồng một bé gái đang ngủ đi vào phòng thì tất cả Tỳ-kheo đang ngủ đều phạm Ba-dạ-đề. Nếu lúc ấy thầy Duy na hay tri sự thấy vậy thì nên bảo bà ta: “Bà hãy làm cho đứa bé thức dậy rồi mời bồng vào”. Thế nên nói (như trên).